

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa P. B.

przeciwko "K" Agencji Pracy Tymczasowej Spółce z o.o.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę ,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Společnych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie o kosztach procesu zawarte w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 października 2010 r.,

1. zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że w miejsce kwoty 60 (sześćdziesiąt) złotych zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

2. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu stronie pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy– Sąd Pracy i Ubezpieczeń Společnych wyrokiem z 24 maja 2010 r., oddalił powództwo P. B. przeciwko Agencji Pracy Tymczasowej Spółce z o.o. o odszkodowanie w kwocie 7.500 zł tytułem niezgodnego z prawem

wypowiedzenia umowy o pracę i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku przez zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 7.500 zł, nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 7 października 2010 r., oddalił apelację i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Okręgowy stwierdził, że orzeczenie o kosztach procesu znajduje podstawę w art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Pełnomocnik strony pozwanej wniósł - na podstawie art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c.- zażalenie na zawarte w wyroku Sądu Okręgowego postanowienie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Zarzucając naruszenie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz w związku z § 11 ust. 1 pkt 1 i § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 4 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu przez ich niewłaściwe zastosowanie, wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej dalszej kwoty w wysokości 390 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, tj. o podwyższenie zasądzonej od powoda tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym kwoty 60 zł do kwoty 450 zł, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że wyrok Sądu Okręgowego w zaskarżonej części narusza art. 98 k.p.c. w związku z § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, albowiem sprawa niniejsza (o odszkodowanie) nie stanowiła żadnej ze spraw, o których mowa w § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia, tj. nie była sprawą o nawiązanie umowy o pracę, o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne ani też sprawą o przywrócenie do pracy lub ustalenie sposobu ustania stosunku pracy.

Powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony (art. 50 § 3 k.p.), zaś wartość żądanego odszkodowania wynosiła 7.500 zł. Właściwą podstawę do przyznania kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym w sprawie o odszkodowanie powinny stanowić art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 4 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia. Na podstawie wymienionych przepisów Sąd Okręgowy powinien był zasądzić od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, odpowiadającej pojedynczej stawce minimalnej, zamiast zasądzonej kwoty 60 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie strony pozwanej jest uzasadnione. Sąd Okręgowy błędnie zastosował przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), co doprowadziło do

zasądzenia na rzecz strony pozwanej zaniżonych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Według § 11 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia, zastosowanego przez Sąd Okręgowy, w sprawach z zakresu prawa pracy stawkę minimalną wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości 60 złotych zastrzeżono jedynie dla spraw o nawiązanie umowy o pracę, uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne, przywrócenie do pracy i ustalenie sposobu ustania stosunku pracy. Rozpoznawana sprawa nie należy do żadnej z tych kategorii. Hipotezą normy zawartej w tym przepisie nie są objęte sprawy o odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego lub dokonanego z naruszeniem przepisów wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas określony. Powód domagał się właśnie odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony. Tylko takie roszczenie przysługiwało mu na podstawie art. 50 § 3 k.p., zgodnie z którym w przypadku wypowiedzenia przez pracodawcę umowy o pracę zawartej na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu tych umów, pracownikowi przysługuje wyłącznie odszkodowanie. Powód domagał się, co prawda, „uznania za niezgodne z prawem wypowiedzenia umowy o pracę na czas określony”, ale wniosek taki nie stanowił odrębnego roszczenia procesowego od żądania zasądzenia odszkodowania w kwocie 7.500 zł, a miał służyć jedynie stwierdzeniu przesłanki uwzględnienia jednego zgłoszonego roszczenia o odszkodowanie.

Brak jest argumentów, które przemawiałyby za stosowaniem § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia do sytuacji nieobjętej hipotezą zawartej w nim normy prawnej, zwłaszcza wbrew jednoznacznej treści § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, określającej minimalną stawkę wynagrodzenia radcy prawnego w sprawach o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 jako 75% stawki obliczonej na podstawie § 6 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z 24 lipca 2009 r., I PZP 3/09, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 83, stwierdzając, że w sprawie o odszkodowanie w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę zawartej na czas określony z naruszeniem przepisów o wypowiedzeniu takiej umowy opłatę za czynności radcy

prawnego z tytułu zastępstwa prawnego określa się z zastosowaniem § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Uchwała ta odpowiada sytuacji procesowej powstałej w rozpoznawanej sprawie. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wynikający z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia zakres władzy sądu do zasądzenia opłaty za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, do rozważenia niezbędnego nakładu pracy pełnomocnika, a także charakteru sprawy i wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, nie obejmuje możliwości niezastosowania przepisów określających stawki minimalne. W sprawie o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas określony z naruszeniem przepisów o wypowiedzaniu takiej umowy opłatę za czynności radcy prawnego określa się więc z zastosowaniem § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia, czyli jako 75% stawki minimalnej obliczonej od wartości odszkodowania będącego przedmiotem sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2010 r. I PZ 7/10, niepublikowane).

W świetle powyższych wywodów należało przyjąć, że należne pełnomocnikowi strony pozwanej wynagrodzenie za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym przed Sądem Okręgowym, obliczone zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 2 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia wynosi 450 złotych a nie 60 złotych, jak błędnie przyjął Sąd Okręgowy. Stawka minimalna w sprawie o wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) w kwocie 7.500 zł wynosi 1.200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia). W sprawie z zakresu prawa pracy o odszkodowanie w kwocie 7.500 zł stawka minimalna ulega redukcji do 75 % i wynosi 900 zł (§ 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia). W postępowaniu apelacyjnym przed sądem okręgowym stawka minimalna wynosi 50 % stawki przed sądem pierwszej instancji (§ 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia), co ostatecznie daje kwotę 450 zł. Wynagrodzenie w takiej właśnie wysokości należało zasądzić na rzecz strony pozwanej z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Mając powyższe na uwadze należało z mocy art. 398¹⁵ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. zmienić zaskarżone postanowienie i orzec co do istoty sprawy. O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnięto na podstawie art. 102 k.p.c.